

História Slovenska

Ing. Pavol Kleban - aktualizované 30.10.2011 – verzia 2.1 časť II.

*"Dokiaľ antilopy nebudú mať svojich historikov, príbehy o love budú vždy glorifikovať lovcov."
(africké príslovie)*

(vybraná kapitola)

Slovensko na Ptolemaiovej mape II.

Slovensko na Ptolemaiovej mape

Doteraz najstarší zachovaný mapový obraz celého Slovenska je na mape Uhorska "*Tabula Hungariae*", ktorú zostavil roku 1513 talian Lazar Roseti, sekretár ostrihomského arcibiskupa. Mapa bola vydaná až po jeho smrti roku 1528.

Ptolemaiova mapa MAGNA GERMANIA popisuje všetky významné hradiská na Slovensku v období pred Markomanskými a Kvádskymi vojnami, ktoré sa datujú medzi roky 165 až 180 nášho letopočtu.

Pre vymedzenie územia Slovenska na Ptolemaiovej mape nájdeme geografické oporné body, pomocou ktorých stanovíme prírodné hranice. Niektoré hradiská zakreslené na mape totiž mohli byť vypálené alebo inak spustošené a na súčasnej mape ich už nenájdeme. Vojny v týchto končinách boli na dennom poriadku. Taktiež samotné názvy miest sa v mnohých prípadoch zmenili na nepoznanie. Na rozdiel od hradísk, názvy pohorí a riek sa zachovali. Aj v prípadoch obsadenia územia iným kmeňom, sa pre lepšiu orientáciu v teréne základné pomenovania hlavných orientačných bodov preberali od pôvodného obyvateľstva. Použitím a stanovením toponým pohorí a riek vieme určiť regióny na Ptolemaiovej mape.

Zakreslenie tokov riek na mape je tiež veľmi nepresné, preto poloha hradísk voči riekam nebude pre nás smerodajná. V prípadoch, ak hradisko leží pri ústi rieky, môžeme tento údaj považovať sa správny pre určenie polohy hradiska, či sa hradisko nachádza na pravom alebo na ľavom brehu rieky.

Najsprávnejšie a najpresnejšie je pridržiavanie sa orientácie voči horám, ktoré Ptolemaios taktiež zakreslil do svojich máp. Pre prácu s mapou použijeme nasledovné vypovedacie poradie:

- poloha voči pohoriu
- poloha voči ústiu rieky
- poloha voči inému hradisku (smer, nie vzdialenosť)
- poloha voči toku rieky

Aristoteles, narodil sa v meste Stageira v roku 384 pred Kristom, vo svojom diele „*Meteorologica*“, píše nasledovné: „...*Ister (Dunaj) tečie celou Európou do Euxeinského (Čierneho) mora. Z ostatných riek tečie väčšina z hôr Arkinských, ktoré sú ako výškou, tak aj rozlohou, v tých krajoch najväčšie, na sever.*“ Spomínané hory sú na Ptolemaiovej mape písané v tvare ASBICVRGIVS, ktorý sa prekladá do tvaru *Askiburgion*. Tento názov dal súčasné pomenovanie českým Jeseníkom etymológiou slova odvodeného od nemeckého základu pre slovo jaseň. Pod slovom *Askiburgion* si však môžeme predstaviť aj „*zasnežené a ľadové pohorie*“, (*aski* ako sneh, *ľad* a *burgion* ako vrch, hora, pohorie. Aj *askimáci* resp. *eskimáci* obývajú krajinu ľadu a snehu).

Podľa Aristotela je pohorie *Askiburgion* najvyššie (Jesenníky - Praděd 1492 m, Tatry - Gerlachovský štít 2655 m.). Ptolemaios názvom ASBICVRGIVS teda nepomenoval Jeseníky, ale celý horský pás severného Slovenska s Tatrami tiahnucci si na sever. Táto prírodná hranica si do dnešných čias zachovala svoje tradičné pomenovanie Beskydy (poľ. Beskidy). Z oboch názvov *Askiburgion* aj *Beskidy* je zrejmý rovnaký slovný základ *Aski - Beski*. Beskydy u nás tvoria horský pás od Oravských Beskýd cez Tatry až po Nízke Beskydy na východnom Slovensku.

Johann Jacob Hofmann (1635-1706) vo svojej encyklopédii *Lexicon Universale* z roku 1698 definuje *Askiburgion* ako poľské pohorie, ktoré začína v Uhorsku (severnom Slovensku), tiahne sa na sever a vytvára hranicu so Sliezsikom. Pramení tam rieka *Varta*, ktorá tečie k územiu Brandeburska...

ASCIBURGUS, Mons Poloniae, cui initium in Hungaria & Silesia confinio; inde in Septentrionem excurrans, versus Uvar-tam fluv. & Marchiam Brandenburgicam, ad mare Balticum de-ponitur. Traiectus ejus hic accolis Gollenberg dicitur, Cluverio teste.

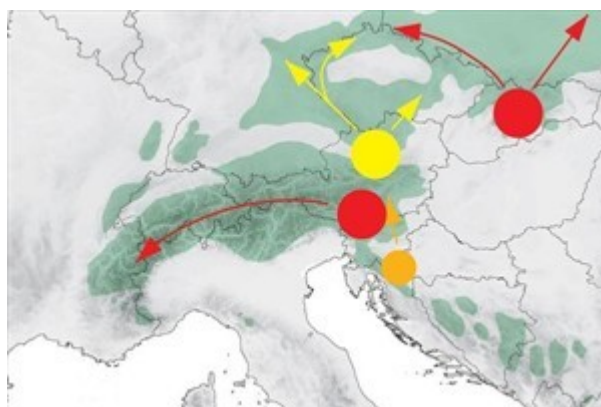
Obr. Hofmannova definícia pohoria ASCIBURGUS

Dostávame teda prvú geografickú lokalizáciu na Ptolemaiovej mape:

- ASBICVRGIVS – Beskydy (Askiburgion)

Pomenovanie Beskýd (*Askiburgion*) pochádza pravdepodobne ešte z poslednej doby ľadovej, ktorá skončila pred 11 800 rokmi. Obdobie zväčšeného rozsahu ľadovcov na Zemi v štvrtohorách bolo spôsobené dôsledkom ochladenia podnebia. Územie severnejšie od Beskýd bolo pokryté súvislým ľadovcom. Kmene spod Tatier obsadzovali nové územia s postupným ustupovaním ľadovca. Podmienky vhodné pre prežitie prichádzali až s vegetáciou. Kde boli lesy, bola aj zver. Kde bola zver, bol aj človek - lovec.

Švajčiarsky vestník lesníctva podal zaujímavú informáciu ohľadom genetického výskumu drevín. Bola vypracovaná rekonštrukcia zalesňovania územia Európy. Stromy spod Tatier sa šírili nielen severne, ale aj severo-západne na územie Čiech. V Českých Jeseníkoch, Orlických horách, Krkonošiach a Jizerských horách rastú teda “*slovenské smreký a jedličky*“.

Obr. Šírenie drevín v Európe

Pre určenie južnej hranice Slovenska použijeme akýkoľvek atlas dejín kde zistíme, že oblasť nad rímskou provinciou Panónie tvorí Podunajská nížina. Južnú hranicu Slovenska tvorí teda rieka Dunaj DANUBIUS a to na príslušnom území nad Panóniou. Pre zistenie, kde na Dunaji začína

územie Slovenska, použijeme Ptolemaiovu mapu Panónie. Oporný bod pre nás je mesto Šoproň v Maďarsku, ktorého historický názov je *Scarbania*, u Ptolemaia SACARBATIA. Pri 35. poludníku je zakreslený výrazný ohyb Dunaja totožný s ohybom, kde dnes leží Viedeň. Za týmto poludníkom začína teda na Ptolemaiovej mape MAGNA GERMANIA územie Slovenska a to mestom Bratislava.

Obr. Detail Ptolemaiovej mapy Panónie

Južné a východné hranice Slovenska tvorili zároveň časť hraníc celej Germánie. Ptolemaios ich popisuje takto: „Južnú stranu (Germánie) ohraničuje západný úsek rieky Dunaj“. Východnú hranicu definuje nasledovne: „Východnú stranu ohraničuje vzdialenosť medzi posledným ohybom (Dunaja) a vyššie spomenutými Sarmatskými horami... a úsek medzi tými horami a prameňom rieky Istula, a potom rieka samotná až moru.“

Nesprávnym výkladom Ptolemaiovej definície východnej hranice zahraničnými historikmi sa miesto pre Slovensko na mape nenašlo. Stanovením Ptolemaiových SARMATICOS MONTES slovenskými Malými Karpatami a definovaním rieky ISTULA ako Visla tu priestor pre Slovensko nie je.

Ptolemaios spomína, že východnú hranicu Germánie tvorí úsek od posledného ohybu rieky DANUBIUS až po prameň rieky ISTULA spojený pohorím SARMATICOS MONTES.

Ptolemaiova horská hranica začína teda od Dunaja, odtiaľ pravdepodobne cez pohorie Matra v Maďarsku (*Mat-ra*, *Sar-mat*, kedysi staroslovenské územie – trojvršie Tatra, Matra, Fatra...) a končí na východnom Slovensku *Šarišskou vrchovinou*. Hranicu medzi Germániou a Sarmatiou na severe východného Slovenska tvorilo pravdepodobne *Spišsko-šarišské medzihorie*, ktoré sa tiahne od Prešova, cez Sabinov až po Starú Ľubovňu.

SARMATICI, montes, Ptol. Carpatibus finitimi, apud Cepusium oppid. & Comitatum Hungariae Transdanubianae, quos Cepusienfes Ludovicus Decius interpretatur. Ferrar. Baudrando sic dicuntur mon-

Obr. Hofmann umiestňuje pohorie SARMATICI na Spiš (*Cepusium*)

Hranicu Germánie so Sarmatiou na Slovensku tvorili dnešné regióny Spiš a Šariš (lat. *Saros*). Slovo tvorné základy slov *Sar-os* a *Sar-mates* prezrádzajú o Šarišanoch ich dávnu minulosť. Skutočnosť, že Šariš má ku kočovným Sarmatom blízko potvrdzuje aj fakt, že Prešovčania sami seba do dnešných dní nazývajú *koňare* - koniari, jazdci.

Od Sarmatských hôr tvorila hranicu Germánie až po Baltické more rieka ISTULA. Tu si musíme uvedomiť, že rieky s názvom ISTULA boli dve. Jedna bola poľská Visla a druhý tok bol slovenský Dunajec, ktorý odvodňuje oblasť Pienin v severnej časti Spiša. Podobne ako má Dunaj historický názov *Ister* (riečka života), Dunajec mal pomenovanie *Istula*. Vedel by nám o tom povedať šľachtic Stanislaw Zamoyski, ktorému je venovaná poľská verzia Ptolemaiovej mapy MAGNA GERMANIA z roku 1815 a kde je rieka ISTULA zakreslená dvakrát.

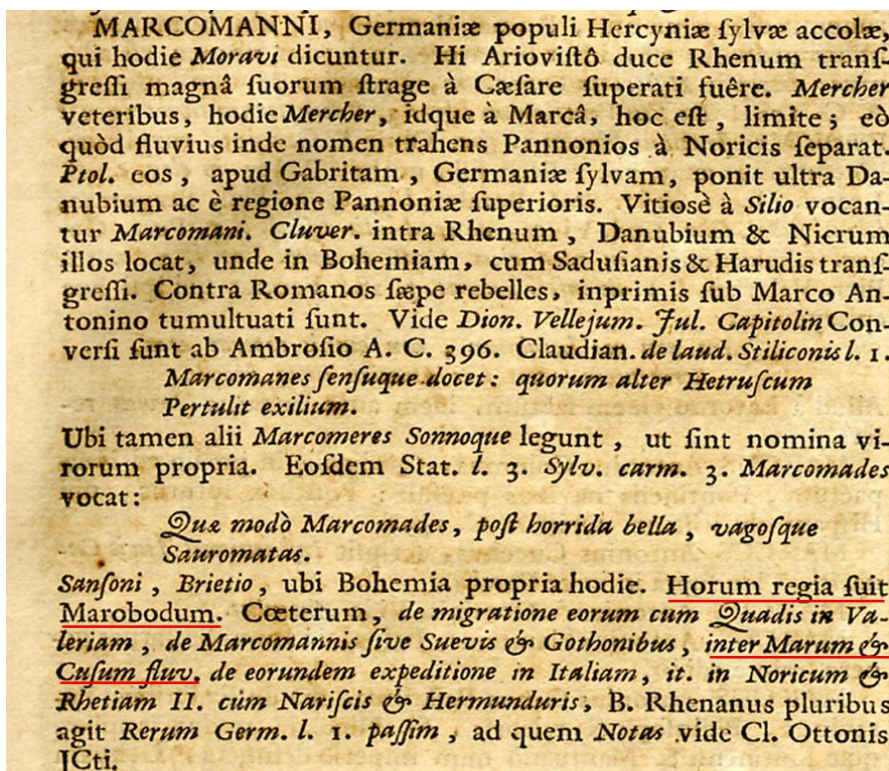
Všetci dobre vieme, že pri sútoku dvoch riek preberá výsledný tok pomenovanie vždy po rieke väčšej. Prítok Dunajca je silnejší ako prítok Visly. Ak rieka ďalej tečie pod menom Visla, pomenovanie dostala od rieky Dunajec, ktorý sa v minulosti volal ISTULA.

Obr. Poľská rekonštrukcia Ptolemaiovej mapy so zakresnenou Vislou a Dunajcom

Pre stanovenie západnej hranice Slovenska na mape použijeme Hofmannovu definíciu kmeňa *Markomanov*, kde sa okrem iného dozvedáme:

- ...ponit ultra Danubium ac e regione Pannoniae superioris (nad Dunajom, kde tečie cez region Hornej Panónie – oblasť od prítoku rieky Morava po prítok rieky)
- *Contra Romanos saepe rebelles...* (Proti Rímanom často rebelovali...)
- no pre nás najpodstatnejšie je podčiarknuté červenou čiarou: *Horum regia fuit Marobodum* (Toto kráľovstvo bolo Marobodum)
- *inter Marum et Cusum fluv* (medzi riekami Morava a Váh)

Obr. Detail Hofmannovej Encyklopédie – MARCOMANNI

Na Ptolemaiovej mape je zakreslené Hofmannom spomínané hradisko MAROBUDON, ktoré sa nachádza niekde medzi riekou Moravou a Váhom. MAROBUDON bolo sídlo slávneho kráľa Markomanov Marobuda, ktoré ale neskôr opustil a presťahoval svoj kmeň Markomanov na Slovensko hlbšie do Hercýnskeho lesa, kam ustúpil pre silnejšími rímskymi zbraňami.

Strabón, žil v rokoch 64 p. n. l. až 19 n. l., vo svojom diele *Geografica* píše: “*Tam je Hercýnsky (Arkínsky) les a kmene Suebov, z ktorých niektoré sídlia vo vnútri lesa, medzi nimi leží aj Buiaimon (Bojná?, Bojnice?), kráľovstvo Marobudove. Na toto miesto presídlil okrem mnoho iných aj svojich súkmeňovcov Markomanov. Po svojom návrate z Ríma sa totiž zmocnil vlády, aj keď býval súkromnou osobou. Ako mladý býval totiž v Ríme a tešil sa priazni Augustovej. Keď sa vrátil, stal sa panovníkom a mimo tých, ktorých som uviedol, získal veľký kmeň Lugiov, Zumov, Gutonov, Mugilonov, Sibinov a zo samých Suebov veľký kmeň Semnonov. Ostatné kmene Suebov, ako bolo povedané, sídlia jedny vo vnútri toho lesa, iné mimo neho, v susedstve Gétov.*“ Strabón teda píše, že Buiamion je kráľovstvo Marobudove kam presídlil svojich Markomanov, nie kráľovstvo odkiaľ prišiel.

Ďalšie správy o kráľovi Marobudovi nám zanechal Velleius Paterculus, ktorý žil v rokoch 19 p.n.l. až 31 n.l. V rímskej armáde slúžil pod Tiberiovým velením ako veliteľ jazdy v Germánii a Panónii. Ten mu taktiež pre rok 15 n.l. zveril praetorský úrad. Vo svojom diele *Rímske dejiny* píše: “*V Germánii už neostalo k pokoreniu nič, len kmeň Markomanov, ktorý bol vypudený zo svojich sídel (MAROBUDONU) a ustupujúc pod velením Marobudovým do vnútrozemia (v smere od Čiech a Moravy na Slovensko), obýval roviny obkolesené Hercýnskym lesom. V žiadnom prípade nemôžem nespomenúť zmienku o tomto mužovi. Marobud, človek urodzený, mohutného tela, neskrotnej vôle, barbar skôr rodom ako rozumom, nezískal medzi svojimi vrcholné postavenie len tak, ani náhodou, ani nakrátko, ani natrvalo z vôle predkov, ale svoju bezpečnú vládu a kráľovskú moc získal, rozhodol sa odvieť svoj kmeň ďaleko od Rimanov a postúpil na miesta, kde by mohol – pretože sa stiahol pred silnejšími zbraňami – svoje zbrane pozdvihnúť k vyššej moci. Keď teda obsadil spomenuté miesta, všetkých svojich susedov pokoril buď vojnou, alebo ich uviedol pod svoju zvrchovanosť zmluvami.*“

Z oboch správ vyplýva, že kmeň Markomanov bol vytlačený zo svojich pôvodných sídel hlbšie do vnútrozemia za riekou Moravu až na územie Slovenska, kde mu voľný postup zastavil veľmi silný kmeň Kvádov. Markomanov na Slovensko zakreslil aj Ptolemaios. Systém rímskych (trvalých aj dočasných) táborov popri rieke Morave ťahajúci sa od Carnunta cez Bernardstahl (Rakúsko), Brěclav, Kostice, Kroměříž (obec Pračice) až po Olomouc slúžil na kontrolu už obsadeného územia na Čechách a Morave a mal funkciu chrániť územie obsadené Rimanmi pred barbarskými vpádmi od rieky Váh.

Velleius Paterculus ďalej o Marobudovi píše: *“Jednotkám, ktoré strážili jeho ríšu, dal ustavičným cvičením vojenskú výchovu takmer rímsku a veľmi skoro ich priviedol na tak vysokú úroveň, že budili obavu aj v našej ríši. Voči Rimanom sa choval tým spôsobom, že nás vojensky nenapadal, avšak ukazoval dostatočne, že keby bol napadnutý, má nadbytok sily aj vôle k odporu. Vyslanci, ktorých posielal k cisárom, ho niekedy doporučovali k ochrane ako prosebníka, inokedy za neho hovorili ako keby bol nám roveň. Kmeňom aj jednotlivcom, ktorí od nás odpadávali, poskytoval útočisko a vôbec bol len slabo maskovaným súperom: vojsko, ktoré zostavil zo 70.000 peších a 4.000 jazdcov si neustálymi vojnami so susedmi vycvičil a pripravoval ich na väčšie dielo, než ktoré konal. Bolo sa ho čo obávať aj preto, že majú po ľavici a vpredu Germániu, vpravo Panóniu a v tyle svojich sídel Noricum, všetci sa ho báli ako by bol neustále pripravený na všetkých sa vrhnúť. Jeho rozmach nenechával bez starosti ani Taliansko, veď od najvyšších alpských hrebeňov, ktoré ohraničujú Taliansko, začínalo jeho územie nie o viac ďalej ako vo vzdialenosti 200 míľ. Na tohto muža a na tento kraj sa nasledujúceho roku rozhodol zaútočiť z rôznych strán Tiberius Caesar. Sentiovi Saturninovi bolo uložené, aby **presekal lesy susediace (Gabreta) s Hercýnskym** a aby viedol légie územím Chattov do **Boiohaema** – čo je jeho zem, ktorú Marobud obýval. Sám (Tiberius) s vojskom, ktoré slúžilo v Illyricu, zahájil ťaženie proti Markomanom od Carnunta z miesta, ktoré bolo z celého norického kráľovstva v tomto smere najbližšie.“*

Ak Tiberiove vojsko vyrazilo z Carnunta (rímsky tábor na južnej strane Dunaja v mieste, kde sa do Dunaja vlieva rieka Morava, taktiež hraničný bod medzi provinciami Noricum a Panónia) a nebolo miesto odkiaľ by z celého územia Norica nemohlo napadnúť Marobuda, to znamená že Marobud zaiste nemohol sídliť na území Moravy, ktorá sa nachádza priamo nad územím Norica. Na druhej strane, z Carnunta cez les Gabreta (na Ptolemaiovej mape) vedie priama cesta do Nových Zámkov (EBURODA) pod ktorými je aj nápis MAGA-BOEMA, kráľovstvo **Boiohaema**...

Ďalšiu zaujímavú informáciu, ohľadom umiestnenia *Markomanov*, nám zanechal Sextus Aurelius Victor, ktorý žil asi v rokoch 320 až 390. Popri iných spisoch napísal okolo roku 360 aj dielo *Historiae abbreviatae (Krátke dejiny)*, ktoré je známy tiež ako *Liber de caesaribus (Kniha o cisároch)*. Na konci 4. storočia neznámi autor spojil do diela *Epitome de Caesaribus (Výťah o cisároch)* prácu Sexta Aurelia a iné dobové pramene. Tu nachádzame informáciu: *„(cisár Gallienus) miloval dve rôzne ženy: svoju manželku Saloninu a milenku menom Pipa, ktorú dostal podľa dohody akoby do manželstva od jej otca, kráľa Markomanského, keď mu odstúpil časť Hornej Panónie.“*

V prípade, ak by sa kráľovstvo Markomanov nachádzalo na českej Morave, cisár Gallianus by mu odstúpil časť provincie Noricum, ktorá je pod Moravou. Ak chcel markomanský kráľ územie Hornej Panónie (územie južne pod Dunajom od Carnunta po rímsky tábor Brigantium pri rieke Rába – oblasť Komárno - Komárom), muselo sa jeho kráľovstvo nachádzať na dnešnom Slovensku.

Markomani sa považujú za nemecký kmeň, ktorý žil na našom území. Etymologický výklad slova *markomani* je odvodený od nemeckého slova vzťahujúceho sa k hraniciam – k marke, ako *pohraničný kmeň*. Latinský a slovenský výklad slova mar-coma-ni je následovný: slovná časť *mar-* ako predpona pre vodu (latinsky *mare* – more) alebo pre oblasť *Maravy*, u nás oblasť terajších Zlatých Moraviec. *Mar* môže byť odvodené aj od slova milovať, ľubiť. (napr. meno *Mária* v

preklade znamená *milovaná Bohom*, obdobne potom *Mara, Maruša*). Latinsky ľúbiť, milovať – *amare*. Slovná časť *-coma-*, (latinsky *coma – vlas, vlasy*) ako *choma*, teda *chumáč vlasov, chochol* (Slovania boli vlasatí). Prípona *-ni* je koncovka, ktorú bežne používame napr. *Taliani*. Ak by sme mali Markomanov pomenovať dnes, asi by sme ich nazvali “*Milovníci vlasov*“.

Tacitus vo svojom diele *Germania* opisuje Suebov (ku ktorým patrili aj Markomani) následovne: “*Teraz musím prehovoriť o Sueboch, ktorí netvorí len jediný kmeň ako Chattovia alebo Tencterovia. Zaberajú totiž väčšiu časť Germánie, doteraz sa rozdeľujú na zvláštne kmene s vlastnými menami aj napriek tomu, že majú spoločný názov Suebovia. Pre kmeň je príznačné, že si vyčesávajú vlasy dohora a zaväzujú do uzla, týmto sa jednak odlišujú Suebovia od ostatných Germánov, jednak slobodní Suebovia od otrokov. U iných kmeňov sa často stáva, že ich napodobňujú, avšak k tomu dochádza len zriedka a u mladých. U Suebov si až do staroby sčesávajú svoje ježaté vlasy dozadu a často si ich zaväzujú na temene, náčelníci majú účes ešte ozdobnejší. Takúto starostlivosť venujú svojmu zovňajšku, ale je to starostlivosť nevinná, nekrášlia sa totiž a neupravujú ani za tým účelom, aby milovali alebo boli milovaní, ale pre zrak nepriateľa, aby vyzerali vyšší a strašnejší, keď majú ísť do vojny.*“

Kmene Suebov (Suevov), ktoré popisuje Ptolemaios zaberajú skoro totožné územia ako dnes západní Slovania v Európe. Ak vezmeme do úvahy fakt, že písmeno *l* sa často nahrádza písmenom *u* a opačne (u nás napr. v nárečiach *písal – písau, čítal – čítau*) zo Suevov dostávame Sléov, Slávov – Slovanov (anglicky Slavs, Slaves, nemecky Slawen)...

Stredoveké dielo zo začiatku 9. storočia tzv. *Bavorský Geograf* popisuje **slovanských** susedov Franskej ríše. Medzi spomínanými je aj národ a *Marhaarov*, ktorý má 11 hradísk. V nemčine *vlasy* (lat. *coma*) povieme *die Haare*, ale aj *die Haar*. Môžeme predpokladať, že germánsky kmeň *Marcomanov* z rímskych čias je slovanský kmeň *Marhaarov* (*Moravanov*) z ranného stredoveku a teda ide o ten istý staroslovanský národ.

Galighaniho stredoveký knižný popis Uhorska z roku 1621 naznačuje, že ešte v 17. storočí sa používal termín *Marcomani* pre označenie Moravanov a Moravy.

Obr. Marcomannorum Campi pre označenie územia Moravy

V súvislosti s Moravanmi ešte uvedieme, že byzantský cisár Konštantín VII. Porfyrogenet vo svojom diele *De administrando imperio* spomína pojem *Megalé Morabia*, ktorý dal pomenovanie pre Veľkú Moravu, resp. Veľkomoravskú ríšu. Pojem *Megalé*, však môžeme prekladať ako *vzdialená Morava*, nakoľko v dobe vlády Konštantína VII. existovali Moravy dve – jedná Morava srbská a tá druhá *vzdialená Morava* na území Slovenska a Čiech. Aby Konštantín VII. rozlíšil, o ktorej Morave píše, používa definíciu *Megalé Morabia*. Tak už spomína v súvislosti s ríšou, resp. hlavným mestom ríše už len pomenovanie *Morabia*. Slovenské mesto Zlaté Moravce sa v *Zoborskej listine* z roku 1113, kde kráľ Koloman daroval niektoré majetky zoborskému kláštoru, spomína ako *villa Morowa*. V Zlatých Moravciach sa našiel zlatý pektorálny kríž z obdobia Veľkej Moravy a v neďalekej obci Čierne Kľačany sa našli fragmenty pyxidy (liturgická nádoba používaná v katolíckej cirkvi) zo slonovej kosti. Predpokladá sa, že pyxida bola súčasť daru byzantského cisára Michala III. veľkomoravskému panovníkovi.

Podrobnejšie sa ale obdobiu od Samovho kráľovstva až po históriu Veľkej Moravy budeme venovať v rozprave **Slovensko a časy Cyrilo-Methodské**. Budeme hľadať bájne mesto Wogatisburg, preberieme teóriu, či moravské knieža Mojmír, ktorý vyhnal nitrianskeho Pribinu, nebol v skutočnosti slovenské (zlatomoravianske) knieža. Staroslovenské hradisko Bojná, ktoré bolo zničené práve v tomto období a ktoré zrejme patrilo pod Nitrianske kniežatstvo, bolo totiž napadnuté zo smeru od Zlatých Moraviec nie od českej Moravy.

Taktiež sa zamyslíme, či slávna *Megalé Morabia* nemôže mať korene v legendárnom kráľovstve *Marobudon*, ktorého jadro by som na základe vyššie citovaných písomných prameňov určite situoval výlučne na územie dnešného Slovenska.

Musíme si v prvom rade uvedomiť, že v minulosti sa chodili naši učenci vzdelávať do zahraničia (Čechy, Maďarsko, Rakúsko, Nemecko, ...). Tam študovali ale dejiny, ktoré písali ich historici. Každý historik sa snaží písať dejiny v prospech svojej krajiny. Preto v súčasnosti slovenských dejín niet. Ak chceme poznať naše – slovenské - dejiny, musíme sa vrátiť k pôvodným historickým prameňom a nie k mylným súčasným výkladom zahraničných autorov. Dnes málokto pozná mocné stredoveké Slovenské kráľovstvo, ktoré sa tiahlo od Jadranu po Balt. Málokto pozná *Slovenskú zem* ako ju popisuje staroruský kronikár Nestor „*Slovjenska zemľe*“.

Spomínané *Slovenské kráľovstvo*, mimochodom na ktorého opätovný príchod upozorňujú viaceré proroctvá, si ale necháme na neskôr...

Vrátíme sa teraz späť a na Ptolemaiovej mape vyznačíme územie Slovenska podľa zistených hraníc. Všetky hradiská vo vnútri sú starobylé obchodné, kultúrne a hlavne vojenské centrá na Slovensku. **Stanovením Ptolemaiových názvov a s ich stotožnením s dnešnými slovenskými mestami, sa pre všetky lokalizované mestá posunie prvá písomná zmienka na rok 150 po Kristovi, čo je takmer obdobie 2000 rokov!!!** Zaujímavé je tiež zistenie, že Slovensko zaberá na mape zhruba polovicu celej Germánie, bolo teda v rímskych časoch dosť „známe“. Vysoký počet hradísk z obdobia Ptolemaia pretrval až do stredoveku, nakoľko Slovensko je po Španielsku a Taliansku tretia krajina s najväčším počtom hradov a zámkov v Európe. Slovensko leží v strede Európy a prechádzali tadiaľ významné obchodné trasy. Podľa nových teórií na našom území s veľkou pravdepodobnosťou vznikla doba bronzová a bronzové výrobky sa od nás vyvážali. Ťažilo sa tu zlato, železo a iné farebné kovy a taktiež opál. V neposlednom rade sa u nás vyrábali kvalitné zbrane. Pre okolité národy sme boli zaujímavá destinácia.

Obr. Vyznačené územie Slovenska na mape MAGNA GERMANIA

Pokračovanie...

Chránené autorským zákonom – Ing. Pavol Kleban – 30.10.2011

pavol.kleban@gmail.com